Пам'яті Бориса Горбатова

1

Друг помер мій — така от у мене біда...
Як же бути і що маю далі робити?
Я ж не вірив ніколи, не знав, не гадав,
Що без друга колись мені випаде жити.
Був у мандрах, коли поховали його,
В день прощання
не йшов за труною в жалобі,
А тепер ось приїду — й спитати кого:
— Де мій друг? Де зустрітися з ним?
Що він робить?
На квартиру до нього прийду — все дарма..
Є та вулиця, дім, двері, добре знайомі,
Є табличка з ім'ям — мільйонам відомим.
Є на жердці костур і пальтечко потерте.
Є його кабінет. Тільки друга нема.
Все тут є. Все нагадує точно і вперто;
Жив мій друг...
А тепер — ніби пустка сама.
Ми хотіли завжди, щоб усе — незагайно!
Говорили:
"Сідаймо", "Дзвонімо", "Співаймо",
Говорили: "Скажи", говорили: "Читай",
Говорили: "О п'ятій нуль-нуль завітай".
Маю звикнути нині до слова "він був".
На теперішній час — невмолиме табу.
Говорив, помагав, гостював, виручав,
Щоби я не тужив — довго жить обіцяв.
Твої риси у пам'яті я збережу.
Та ніколи тобі уже "ти" не скажу.
Нагадали, що маю звикати до змін:

Щоб казав кожен раз відсторонене "він",
І "люблю тебе" щоб замінив на "любив",
Не "є друг", а "був друг" аби я говорив.
Як це так?! Я не знаю. Не згоден-таки!
Світло згаслої зірки доходить віки
До землі. Що зорі до далеких землян?
Ти добріший за неї — світив не здаля.
Та й мені на землі два життя не прожить,
На мій вік тебе стане —
маю дружбі світить.
2
Мовчки вмер, одразу, як від кулі,
Вже нічий, лице уже бліде,
І стоять в почеснім караулі
Четверо немолодих людей.
Четверо, які не вірять в бога,
Проводжають раз і назавжди
П'ятого у небуття, в дорогу,
Звідки не вертаються, не жди.
Та в очах їх — віра незбагненна,
Що врятують, в смерті одберуть,
Ніби на шинелі в час воєнний
Друга із оточення несуть.
3
Не старіє дружба, якщо справжня.
Небеса на поміч не покличе, —
З гуркотом, аж долі стане страшно,
Падає, як це дубам і личить.
За життя від бурі не здригається,
Смертю — з двох одною — обривається;